

og findes der ingen Antydning af nogen Undtagelse. Men paa denne ensfaldige og udelukkende Hævdelse af § 13 er det, at den nye statsrettlige Doktrin om det personlige Regimente støtter sig, denne nye statsrettlige Doktrin, som forpligter Repræsentationen og særlig Folkethinget til, under en Konflikt med Regjeringen, at bøje sig. Jeg opfatter Forholdet mellem Statsmagterne i Henhold Grundloven paa den Maade, at der ikke gives nogen Rettighed for Kongen, som ikke har sin modsvarende Rettighed for Repræsentationen, hvorved hin indskrænktes, og der gives ikke nogen Rettighed for Repræsentationen, som ikke har sin modsvarende Rettighed hos Kongen, hvorved han indskrænktes. Det er i Virkeligheden Tilfældet, og for saa vidt sandt, at der udkræves en Forstaaelse mellem Statsmagterne; men en saadan kan ikke finde Sted, naar man fra Regjeringens Side søger at skyde den Repræsentationen tilkommende Indflydelse tilside paa den Maade, som den nuværende Regjering har gjort. Der er bemærket, at det vigtige Skridt, vi her staa i Begreb med at foretage, ikke nogen- sinde før er set i noget konstitutionelt Land. Det er meget muligt, at det ikke et set under den Form, men alligevel er det ikke rigtigt, hvad der blev paastaet igaar af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Nimestad), at det er et uhyrt Skridt. Det er nemlig i Virkeligheden sket i England i Aaret 1858, om end under en anden Form, men herved maa det vel erindres, at i det engelske konstitutionelle Liv ere de konstitutionelle Former saa blidt og blødt udvillede og respekteres saa strengt og nøjagtigt, saasnart de bruges, at det aldrig kommer til de skarpe Former, som her. Det, der skete i England i 1858, var Følgende: Finantsminister Disraeli var Medlem af Ministeriet Derby, han indbragte en Finantsplan, et Budget, hvori han foreslog en ny Skat, som var nødvendig til at tilveiebringe den fornødne Balance. Denne Skat strøg Underhuset uden at sætte Noget i Stedet og opbevære derved Finantslovens Balance. Dette maa ikke betragtes paa samme Maade, som om vi her vilde sætte Ballø og Bemmetofte eller Tienderne ind paa Finantsloven — nei paa ingen Maade —, men det maatte betragtes aldeles paa samme Maade, som om vi her vilde stryge t. Ex. Tilskudet fra Reserverefonden. Vi have nemlig ikke her til Lands faaledes som i England den Skik at bevilge Skattelove paa Finantsloven, men hvis vi borttog en saa vigtig Indtægt som Tilskudet fra Reserverefonden og derved tilveiebragte en saadan Mangel paa Balance i Finantsloven, at den finantsielt som Regnestykke budgetmæssig var meningsløs, saa vilde det være den samme Form som den, der blev brugt i England ved den omhandlede Leilighed, og den kan fuldstændig jevnstilles med Finantslovens Forfættelse. Til yderligere Bevis paa, at den kan jevnstilles hermed, skal jeg anføre Følgende: Efter at det Anførte var sket, gif Ministeriet selvselgelig

af; der kom et nyt Ministerium, og dette Ministerium indbragte en ny Finantslov; det stillede ikke Endringsforslag til den forrige, men den forrige betragtedes som bortfalden. — Det samme ærede Medlem, Folkethingetsmanden for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds, berørte endel Sager, som jeg finder personlig Anledning til at udtale mig om. Han sagde faaledes, at Myntloven ifjor forsøgte den største Del af den Side, hvortil jeg hører, at forhindre paa enhver Maade. Dette er ikke Tilfældet (Kosod: So!). Ja, fordi det ærede Medlem for Bornholms Amts 1ste Valgkreds (Kosod) siger So, blive de Uttringer, der fremkom fra det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds, ikke mere rigtige. Det er vel bekendt, at der er saa meget sandt deri, at der fra Først af var nogen Misstemning hos endel af det Partis Medlemmer, hvortil jeg hører, men den overveiende Del af mine Meningsfæller var, ligesom jeg, besjælet af Ønsket om at faae Loven gennemført. Den oprindelige Modstand, der var derimod, blev opgivet, og som Følge deraf bleve Myntoverenskomsten og Myntloven sendte fra Folkethinget i bedste Overensstemmelse med Regjeringen. Men hvad jeg og $\frac{1}{2}$ af Folkethinget tillige med mig ikke ville, det var, at tilfidesætte det Senfyn, som vi mente skyldtes det norske Storting, og vi vilde saa meget mindre gjøre det, som vi ikke kunde ønske, at der ved lignende Leilighed blev viist os en lignende Tilfidesættelse, som vi Alle maatte ønske ikke vistes den danske Rigsdag. Men det dreiede sig aldeles ikke om Sagen, og det vilde ikke have haat nogen virkelig farlig Følge for Myntreformens Gennemførelse, som vi mod Slutningen lige saavel som tidligere ønskede. At det ærede Medlem for Bornholm paa ethvertfomhelst Stadium sluttede sig til Regjeringen, baade naar den vilde være sammen med Sverrig og Norge, og naar den vilde være sammen med Sverrig alene, og vilde have sluttet sig til den, selv om den ikke vilde have været sammen med Noget, skal jeg lade staa hen; men paa denne Maade ser jeg ikke Sagen. — Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds omtalte ogsaa, at ved Loven om offentlige Bekjendtgjørelser vare vi optraadte paa en forskjellig Maade i forrige og i næstforrige Samling. Dette hidrører ganske simpelt deraf, at der var foregaaet nye Valg i Mellemtiden, og at hvad der var Mindretal i den ene Samling, var blevet Flertal i den anden. Det var ikke os, der optraadte paa en forskjellig Maade, men i den Samling, hvori vi kun udgjorde et Parti paa 41, bleve vi overstemte, og det hændte os i ikke saa Sager. Jeg tror heller ikke, at man med nogen Fryd kan rose Regjeringen for, at den i forrige Samling ikke gjorde noget Forsøg paa at faae Finantsloven ændret i det andet Thing; jeg tror, at det ærede Medlem for Odense (Octavius Hansen) havde Ret i, hvad han den Gang sagde: vi tør ikke! — Endnu skal jeg tillade mig